

[K. Helveg Petersen.]

dere perspektiver med. Vi finder dem i topmødeerklæringen, nu er det opgaven at føre dem ud i livet.

Nu er det sådan, at Danmark skal overtage formandsposten i Ministerrådet og i en række udvalg og komiteer. Der påhviler Danmark et meget stort ansvar ikke mindst i det kommende år, og jeg håber meget, at det må lykkes for ministeren, der er på formandsrådet i Ministerrådet, at realisere nogle af de ønsker, som ligger i topmødeerklæringen. Jeg er overbevist om, at lykkes det, vil det også være muligt at give Fællesskabet den identitet, som mange af os ønsker det skal have.

Erhard Jakobsen: Jeg har indtrykket af, at denne debat har en god mulighed for at blive en tankeudveksling mellem os, der har fået det privilegium at blive sendt ned til Strasbourg og Bruxelles, og de mennesker, der herhjemme i vort parlament mest beskæftiger sig med de samme ting, som vi skal beskæftige os med, og det synes jeg er ganske udmærket. Jeg glædede mig især over hr. Nyboe Andersens indlæg, der viste uhyre megen forståelse for de opgaver, som vi møder til og naturligvis møder til uden alle de forudsætninger, som man skulle have, og som vi først gradvis kan erhverve.

Jeg tror, det var hr. Niels Helveg Petersen, der talte om, at det var en slags status, vi gjorde, og det er det jo også. Men så må vi også sige, at det er lidt tidligt at gøre det, for det er jo ganske nyt alt sammen, og jeg bruger det som udgangspunkt for at sige: det kan vel ikke være rimeligt, om der er nogle, der allerede nu vil til at gøre op, om medlemskabet af EF har været en skuffelse for Danmark eller ej. Det må da vist være helt hen i vejret at sige sådan noget efter 5 måneders forløb. Jeg ved ikke, hvad andre måtte have sagt rundt omkring i landet med hensyn til vores indtræden, men jeg kan ikke forestille mig, at noget medlem af dette ting har været i stand til at fortælle, at Danmarks valutasisituation ville klares i løbet af 5 måneder eller i løbet af 1 år, hvis bare vi kom i EF. Det kan formentlig aldrig nogen have sagt, og hvis nogen har sagt det, er der i hvert fald aldrig nogen, der har troet på det. Jeg vil ikke undervurdere dan-

ske vælgere i den grad, at jeg vil mistænke dem for at tro på det.

Nu tales der om skuffelse. Det kan da vist kun være hos nej-sigerne. Jeg kan bare sige, at jeg har ikke nogen steder i det hele taget mødt nogen, der spurgte om EF, det beklager jeg lidt, men jeg har sandelig heller ikke mødt nogen, der var utilfreds med Danmarks deltagelse i EF. Jeg forstår da godt, at nej-sigerne prøver at hidse hinanden op, og det går vel ligesom med Hanne Lysens forbrugeraktion, at ved et par boulevardblades hjælp kan sådan noget gøres i 8 dage efter en prisstigning, men derefter er det glemt af alle. Mere sker der vel ikke i den anledning.

Ministeren har været inde på dette med bureaukratiet. Her skal vi nok gå lidt stille med dørene, for jeg mener nok, at vi er det mindst bureaukratiske land af dem, der er medlem. Det tror jeg, vore kolleger i Europa-parlamentet ved at kigge lidt på os vil bekræfte, så vi har nok noget at lære de andre i dette tilfælde. Men nu skal vi også passe på ikke at hoppe med på visse moderetninger, for hvad er bureaukrati? Bureaukrati er en hel masse af det meget fornuftige, der foregår på kontorer, og som nu foregår centralt ét sted, hvor det før i tiden foregik på hundreder af kontorer, private og offentlige, i vore forskellige medlemslande. Det falder mere i øjnene, når det foregår ét sted i én bygning i Bruxelles eller i nogle få bygninger, end det gjorde, hvis det foregik mange forskellige steder og delvis ikke kan iagttages. Men lad os ikke blive hysteriske over det. Jeg har i alt fald ikke i Parlamentet set, at noget med papir har stillet sig hindrende i vejen eller har kvalt et arbejde, der i øvrigt skulle udføres, og som der var nogen mening i.

Må jeg så sige som et almindeligt indtryk, som jeg tror alle mine kolleger også har dernedefra: Danmark er blevet ualmindelig godt modtaget, man gider høre på, hvad vi siger, man lægger mærke til, om vi kommer, og man lægger mærke til, på hvilken måde vi blander os i de forskellige ting, ikke mindst i udvalgsarbejdet. Og så bliver jeg nødt til at tage fat på det, jeg vil kalde den varme grød, for den er man jo indtil nu omhyggeligt gået udenom. Den har været antydet, og jeg takker hr. Nyboe Andersen